

“ମିଠେ ବରଦେ:— ତୁମେ ହେଉଛ ରାଜରଷି, ତୁମକୁ ରାଜତ୍ବ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ତା’ ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧୁସ୍ବ ନିର୍ଗତିତ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କ’ଣ ଏବଂ କେଉଁ କଥା ଉପରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ କେବେ ବି ରକ୍ଷିବାର ନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ା ସହିତ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ାର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଯଦି କଥାରେ ଅଛି ଯଦି ପଢ଼ିବ ଲେଖିବ ତେବେ ନବାବ ହେବ... ସେଥିପାଇଁ ସରବଦା ନିଜର ଉନ୍ନତିର ଚିନ୍ତା ରହିବା ଦରକାର ତା’ ସହିତ ନିଜର ଚାଲିଚଳଣି ଉପରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର । ଯଦି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉଲ୍ଲି ହେବାର ଅଛି ତେବେ ତୁମର ଚାଲି-ଚଳଣି ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଦରକାର । ମୁଖରୁ ଏପରି ବଚନ ବାହାରୁ ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଠା ଲାଗୁଥିବ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳୁନଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠାରେ ଲାଗିଛି ? ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତ ଚଲାସ୍ଥମାନ ହେଉଛି, କେବେ କେଉଁଠାରେ ତ ପୁଣି ଆଉ କେବେ କେଉଁଠାରେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବରତ୍ତମାନ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲାଇବା ବନ୍ଦ କର । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିର କର । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା ତ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସାରା ଦୁନିଆ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ସତତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ । ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ସତତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଲଗାଅ । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ଏହିକଥା ଆଉ କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ଆମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦୁନିଆରେ ଏମିତି ଆଉ କେହି ବି ନଥିବେ ଯାହାକୁ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଥିବ ଯେ ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଆମକୁ କେତେ ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏଭଳି ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ସିଏ ମଧୁସ୍ବ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ସହିତ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାର ସବୁଠାରୁ ଭଲ ମତ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ହିଁ ସତତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ସତତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସି କିଭିତ୍ତୁଲ୍ଲୁ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ହୀରା ତୁଲ୍ଲୁ ଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ବାବା ବହୁତ ସରଳ ଏବଂ ସହଜ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ଶରୀର ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯେଉଁ ଶରୀର ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ଦୃଢ଼ାଠା ହିଁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ପରମଧ୍ୟାମକୁ ଯିବ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ନୂଆ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବ । ଏହିକଥା ଉପରେ ତୁମର ନିର୍ଗତ୍ୟ ରହିଛି ନା ତେଣୁ ସେହି ନିଶା ଲାଗି ରହିବା ଦରକାର । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦୃଢ଼ାଠା ମଧୁସ୍ବ ବହୁତ ଲାଭ ହେବ । ଯେଉଁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧୁସ୍ବ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ତୁମେ ପ୍ରତିକଳ୍ପରେ ଏହିଭଳି ପଢ଼ୁଛ । ବାବା ମଧୁସ୍ବ ପ୍ରତିକଳ୍ପରେ ଏହିଭଳି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ତାହା ହେଉଛି ଡ୍ରାମା । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ବାବା ମତ ଠିକ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମାୟାର ତୋଷା । ମାୟା ଆତ୍ମା ରୂପି ଦୀପକକୁ ଲିଭାଇ ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ବ ଦୀପକ କୁହାଯାଏ, ସରବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ମଧୁସ୍ବ କୁହାଯାଏ । ଯାହା ବି ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ଇତ୍ୟାଦି ସେସବୁର ସାରାଂଶ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜଞ୍ଞାନର ସାଗର ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁସ୍ବ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମବାବା ମଧୁସ୍ବ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ବାବା ମଧୁସ୍ବ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁସ୍ବ ଆସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ନ୍ଦରେ ଆସିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ରାଜରଷି, ରକ୍ଷି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାକୁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କ ପରି ରକ୍ଷି ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ରକ୍ଷି କୁହାଯାଏ । ଶରୀରକୁ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ରକ୍ଷି, ରାଜରକ୍ଷି । ତେବେ ରାଜସ୍ବ କାହାଠାରୁ ନେଉଛ ? ବାବାଙ୍କଠାରୁ । ତେବେ ତୁମମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ରାଜସ୍ବଭାଗ୍ୟ ନେଉଛୁ । ବାବା ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲ, ପୁଣି ପୁରନ୍ଦରମାନେ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ବ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ବ୍ରହ୍ମମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମମରେ ଲୀନ ହେଉନାହାନ୍ତି । କେହି ବି ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସାରା ଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହି ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ

ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ ସେତେ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଦେଖ ପାଠ କିଏ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି!

କୃଷ୍ଣଟ୍ଟକୁ ଲରଡ଼ କୃଷ୍ଣ ମଧୁ କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନଟ୍ଟକୁ କେବେ ଲରଡ଼ (ଦେବତା) କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତାଟ୍ଟକୁ ଗଡ଼ ଫାଦର (ଇଶ୍ଵର ପିତା /ଭଗବାନ) କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଇଶ୍ଵର ପିତା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଯେ ସେହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପିତା ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଚିତ୍ର ମଧୁ ଏହି ଦେବୀଦେବତା ମାନଙ୍କର ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ସଂଗମଯୁଗୀ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ଚରିତ୍ରବାନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଚରିତ୍ରବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ବିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅସତ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ଵରେ ଦେଖାଉଥିବା ଆତ୍ମାମଣ୍ଡଳ ମଧୁ ପବିତ୍ରତାର ହିଁ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ । ଅସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ ମଧୁ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଶିବାଳୟରୁ ତଳକୁ ଖସି ବେଶ୍ଵାଳୟକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ନୂଆ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେପରିକି ସତ୍ୟ ଡାକ୍ତର ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଭଲ ଭାବରେ ନ ଦେଇଛ ସେପରିକି ସେମାନେ କିଛି ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ନରକ ଉଭୟ ରହିଛି । ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ନରକ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭାରତରେ ବୁଦ୍ଧ ସୁଖ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ପୁଣି ବାବା ଆସି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଦୁଃଖର ସମୟ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଖର ଉପହାର ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧୁ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମଧୁ କିଛି ନା କିଛି ଆଶା ନିଶ୍ଚିତ ରହୁଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏମିତି କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରୂପର ଆତ୍ମା ରହିନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ତ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତୁମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ, ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ଦରକାର । ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ କେବେ ଅଭିମାନ କରିବାର ନାହିଁ । କାହା ସହିତ ଯଦି ମନମାଲିନ୍ୟ ହେଉଛି ତେବେ ସେଥିଯୋଗୁଁ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପାଠପଢ଼ା ସହ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ାର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଯଦି ପଢ଼ିବ, ଲେଖିବ ତେବେ ନବାବ୍ (ରାଜା) ହେବ....କିନ୍ତୁ ଯଦି ଲଢ଼େଇ କରିବ, ଝଗଡ଼ା କରିବ ନବାବ୍ କିପରି ହେବ ତାହା ତ ତମୋସ୍ଵାଧୀନ ଚଳଣି ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଉନ୍ନତିର ଚିନ୍ତା ରହିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣର ଧାରଣା ମଧୁ ହେବ । ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବାବା ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଏହିଭଳି କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ସେହିଭଳି ହେବାର ଅଛି ବାବା ସଂଗମରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ଏହିଭଳି ହେଉଛ । ଏମିତି ନୁହେଁ ସର୍ବଦା କଳିଯୁଗ ହିଁ ଚାଲୁଥିବ । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ... ଏହିଭଳି ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଘୁରି ଚାଲୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବେ ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ କମ ରହିବା ଦରକାର । ଏହା ତ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସହଜ । ବାବା ବିଦ୍ୟାଭିବା କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଛୋଟ କାହାଣୀ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ କାହାଣୀ କିନ୍ତୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଛୋଟ । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧୁ ପୁରବରୁ ଜଣାନଥିଲା, ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ, ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗର ପାଠପଢ଼ା । ଏବେ ଡରାମାର ଚକ୍ର ଘୁରିଘୁରି ଆସି ଶେଷରେ ପହଞ୍ଚିଛି, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଘୁରିବା ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିକୁ ତ ବଦଳିବାର ଅଛି । କଳିଯୁଗୀ ଜଙ୍ଗଲର ବିନାଶ ହେବ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଫୁଲର ବଗିଚା ହେବ । ଫୁଲ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ କୁହାଯାଏ ଏବଂ କର୍ତ୍ତା ଆସୁରୀଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ ନାହିଁ । ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଦୈବୀଗୁଣ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା, ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ସତ୍ଗୁରୁ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚରିତ୍ର ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଚରିତ୍ରବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ-- ଏହା ମଧୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଥିଲା । ଏମାନେ କେବେହେଲେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯଦି କାହାର ଚାଲି ଚଳଣି ଭଲ ଦେଖୁଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି—ଜଏ ଯେପରି ଦେବୀ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ବାତ୍ମକର କଥା କେତେ ମିଠା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେବତା କରୁଛି ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧୁ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯିଏ ଯେପରି ହୋଇଥିବ ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ସେହିପରି ତିଆରି କରିବ । ତେଣୁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପାଣ୍ଡବ ସେନା ଅଟ ନା । ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଗୃହସ୍ଥରେ ମଧୁ ରହିବାକୁ ହେବ । ଘରେ ରହି ମଧୁ ତୁମେ ସେବା କରିପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ଯିଏ ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ ମଧୁ ପଢ଼ାଇବା ଦରକାର । ଏପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଘରେ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ଖୋଲି ଅନେକଙ୍କୁ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ଆସି ବସି ରହିବାକୁ ହେବ । କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ । ମାସେ-ଦୁଇମାସ ସେବାର ଚକ୍ର ଲଗାଇଲ ପୁଣି ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା । ଘରର ସନ୍ନ୍ୟାସ ତ କରିବାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଯଦି ଘରୁ ତକରା ଆସିଲା ତେବେ ତୁମେ ଘରକୁ ଯାଉଛ, ଏଥିରେ ମନା ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି କ୍ଷତି ନାହିଁ ବରଂ ଆହୁରି ଉତ୍ସାହ ଉଦ୍‌ଘାଟନା ବଢ଼ିଯିବ । କାରଣ ଏବେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଘରଲୋକଙ୍କୁ ମଧୁ ନିଜ ଭଳି କରି ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ଏଭଳି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ

କି ଘରେ ରହି ମଧୁସ୍ତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର ଏବଂ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଏଠାରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତି ଘରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ହୋଇପାରିବ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମନା କରାଯାଉନାହିଁ । କାରଣ ଘରଲୋକଙ୍କର ମଧୁସ୍ତ କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଯାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ ସିଏ ଘରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଡଞ୍ଚାନ ଏବଂ ଯୋଗରେ ଯଦି ଭରପୁର ଥିବ ତେବେ କେହି ତୁମକୁ ଅପମାନିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଯୋଗ କରୁନାହିଁ ତେବେ ମାୟା ମଧୁସ୍ତ ଚାପୁଡ଼ା ଲଗାଇଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧୁସ୍ତ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ତ ଘରେ ରହିବାର ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଆସି ଏଠାରେ କିପରି ରହିବେ । ଏଠାକୁ ଯେତେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେତେ ଘର ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ସବୁ ହୋଇଥିଲା ସେସବୁର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ମଧୁସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ତେବେ ଡ୍ରାମା ବିନା ତ କିଛି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା ଆଦି ହେଉଛି— ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ମନୁଷ୍ୟ ମରୁଛନ୍ତି, ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯାହା ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିର୍ଗତି ହେବ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଯାହା ସବୁ ବୁଝାଇଛି ତାହା ଏବେ ମଧୁସ୍ତ ବୁଝାଇବି । ମନୁଷ୍ୟ ଚାହେଁ କେତେ ବି ବିଚାର କରନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ସେହି ପାର୍ଟି କରିବି ଯାହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ହୋଇରହିଛି । ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟି ତ କେବେ କମ୍ କେବେ ଅଧିକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପଢ଼ିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପଢ଼ିବେ । ପରତ୍ତ୍ୱେକଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ ଯେ ଏମାନେ କ'ଣ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ଏବଂ କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ, ଯଦି ଭଲ ସେବା କରୁଥିବେ ଏବଂ ଅଗାଧ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ଶରୀର ଛାତି ଦେବେ ତେବେ ସିଏ ଯାଇ ଭଲ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ବହୁତ ସୁଖରେ ରହିବେ । ଯେତେ ସୁଖ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିବେ ସେତେ ସୁଖ ତାଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ତ ମିଳିବ । ଏହି ରୋଜଗାର କେବେ ସରିଯାଏ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଯେଉଁଠାରେ ବିଜୟ ସେଠାରେ ଜନ୍ମ ହେବ । ଯଦି ଅନେକଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇଥିବ ତେବେ ତୁମ ମୁଖରେ ସୁନା ଚାମଚ କୁହାଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନଧାନ୍ୟରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ତା'ଠାରୁ କମ୍ ହେଲା ରୁପା, ପୁଣି ତା'ଠାରୁ କମ୍ ପିତଳ ମିଳିବ । ଏହା ବୁଝି ତ ପାରୁଛ ନା ଯେ ଆମର କେତେ ଯୋଗର ବଳ ଅଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜା, ରାଣୀ, ପୁରଜା ତ ସମସ୍ତେ ହେବେ । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ିବ ନାହିଁ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ପଦ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ନିର୍ଗତି ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ମୁଁ କେତେ ସେବା କରୁଛି । ଯଦି ଏବେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ ତେବେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବ! ଏବେ ତୁମେ ପାଠପଢ଼ି ସୁଧୁରିବାକୁ ଯାଉଛ । ଯଦି କେହି ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେ ଯାତ୍ରାରେ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ବାବା ତ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଘରୁ କେହି ଖାଲି ହାତରେ ଯିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ସେହି ଭଗବାନ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଯଦି ତୁମେ ଦୁଇ ଶବ୍ଦ ବୁଝାଇବ ତେବେ ସିଏ ମଧୁସ୍ତ ପ୍ରଜାରେ ନିର୍ଗତି ଆସିବେ । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମର ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ପରମ୍ପରା ମଧୁସ୍ତ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଡଞ୍ଚାନ ଏମିତି ଅଛି ଯେମିତି ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି । ବାବା ତ ଡଞ୍ଚାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ଆମକୁ ବିଶ୍ୱାସ ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ତାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ମଧୁସ୍ତ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀର ପାଠପଢ଼ାରୁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଲଏ କେତେ ନମ୍ବର ରଖି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ନିଜେ ନିଜକୁ ମଧୁସ୍ତ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେତେ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ କରିଛୁ । କେହି କେହି ଦୈବୀଗୁଣରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି, କେହି ଯୋଗରେ ଏବଂ କେହି ଡଞ୍ଚାନରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଦୁର୍ବଳ ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆଜି ଦୁର୍ବଳ ଅଛନ୍ତି ମାନେ କାଲି ସବଳ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୂରତ ଗତିରେ ମଧୁସ୍ତ ସିଏ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନିଜେ ମଧୁସ୍ତ ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କେଉଁ କେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଫେଲ୍ ହୋଇ ଆସିଛି । ଅମ୍ଭକ ମୋଠାରୁ ହୁସିଆର—ଅଟେ, ମୁଁ ମଧୁସ୍ତ ଶିଖି ହୁସିଆର ହୋଇପାରିବି । ଯଦି ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିବ ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ଶିଖିବେ । “ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ” ଏହି କଥାକୁ ସରବଦା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣର ଧାରଣା ହେବ । ନିଜର ନାତିକୁ ନିଜେ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ?

ଏବେ ତୁମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁସ୍ତ-ଅନ୍ତର ଡଞ୍ଚାନକୁ ଜାଣିଛ । ଏହି ରାଜଯୋଗର ଡଞ୍ଚାନ ବାବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଶିଖି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ବରାହମଣ କୁଳରେ କେତେ ଅଛନ୍ତି ? ତେବେ ଏହା ବରତ୍ତମାନ କିପରି ଜଣାପଡ଼ିବ । ଆସୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଛାତି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ନୂଆ ମଧୁସ୍ତ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ଦୈବୀ କରିବା ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ

ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସତ୍ତୋପରାଧାନ ହେବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେତେଣେ ଭ୍ରମିତ କରିବାର ନାହିଁ । ବାବାତ୍ମକ ଭଳି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଖୁସିର ସମ୍ପଦତ୍ତିରେ ସମ୍ପଦନ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ଖୁସିର ଦାନ ଦେଉଥିବା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି ଏବଂ ତୁମମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ଖୁସୀ ମିଳୁଛି ।
ତେଣୁ ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ଖୁସି ଦେବା— ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଖୁସି ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ, ସମ୍ପଦତ୍ତି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମମାନତ୍ତ୍ୱକୁ କେତେ ସହଜରେ ଅବିନାଶୀ ଖୁସିର ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳିଗଲା । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମକୁ ଯାହା ମିଳିଛି ତାକୁ କେବଳ ବାଣ୍ଟି ରାଲ । ବାଣ୍ଟିବା ମାନେ ବଢ଼ିବା । ଯିଏବି ତୁମମାନତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏହି ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ଯେ ଯାତ୍ତ୍ୱକୁ କୌଣସି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି ଯାହାର ଖୁସିରେ ଏମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ସ୍ତୋତ୍ର:- ଅନୁଭବୀ ଆତ୍ମା କେବେ ବି କୌଣସି କଥାରେ ଧୋକା ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ହେବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ବ୍ରହ୍ମବାବାତ୍ମକ ଭଳି ହେବାପାଇଁ ବିଶେଷ ପ୍ରରୁଷାର୍ଥ:-

ବ୍ରହ୍ମବାବାତ୍ମକ ଭଳି ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଅଚଳ-ଅଚଳ କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ଯେକୌଣସି ବାତାବରଣରେ, ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ରହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ତ୍ୱର ବିଚାରକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ । କେବେ କାହାର ବିଚାରକୁ ଶୁଣି ଦୃଢ଼ନିଷ୍ଠରେ ପଡ଼ ନାହିଁ କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଅନୁଭବୀ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି । ଯଦି ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସ୍ପଷ୍ଟ ଲାଗୁନାହିଁ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଧୈର୍ଯ୍ୟସ୍ୱତାର ସହିତ କୁହ ଯେ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ତେବେ ଯାଇ ସ୍ଥିତି ଏକରସ ଅଚଳ ରହିପାରିବ ।